

Den gode gamle Herbert.

(Af Ernst Overø.)

(Sluttet.)

„Herre“ svarede Peter, „der fler intet uden Vorherres gode, naadige Vilje. I tør ikke sætte eder op imod den; men I kan selv bidrage meget til at lindre den Sorg, der bor i eders Hjerte. De, der har taget sig af eders Barn, maa have været brave og gudfrugtige Mennesker, som ikke vil nægte eder Børnens Kærlighed. Men vær forsigtig, Herre, iveril eder ikke, berøv ikke eders Barn en maatte forgi Fremtid, før I kan byde hende en lignende; rib ikke eders Barn ud af hendes Himmel, førend I kan byde hende en endnu bedre. Jeg er kun en tarvelig Mand, men jeg mener, at I skylder dem, der har taget eders Barn til sig, megen Tak.“

Jeg nikkede blot til alt, hvad han sagde; om jeg ogsaa følte, at han havde Ret i meget, saa blødte mit Hjerte alligevel for stærkt endnu til at kunne være roligt.

Jeg blev endnu to Dage hos den gamle Peter. Saa tog jeg min Bryllupsbible og drog ud for at se mit Barn. Jeg stod bag et Gærde og saa hende lege, og hendes lykkelige Ansigt vidnede om, at hun var hos en kærlig og god Kamille. Og jo længere jeg saa paa hende, desto klarere blev det mig, at jeg ikke turde springe over Gærdet. Nej, nej — jeg vover det ikke en Gang nu. — Se, derfor lever den gamle Herbert saa ensomt i sin Kælder, men langtfra saa ensomt som før, for han har sin Bryllupsbible, hvori der staar skrevet: „Hos Herren er Naade og der er megen Forløsning hos ham.“ Ofte gaar jeg hen og tigger over Gærdet, og saa ser jeg ind i mit Barns Øjne og ind i hendes Hjerte. — Peter Bøhmert er nu fem og halvfjers, og naar han besøger mig, den gamle Herbert, saa er vi begge glade.

Se, faaledes er det blevet Naaste og vil vedblive at være Naaste, om ogsaa mange Storme er faret hen over den gamle Herberts Liv. Men Aftenstjernen er allerede paa Himlen, du tør, du gode Anna, hvis du ikke forfærder den gamle Mandes Hjelgestab, vil jeg følge dig hjem.“

„Du gode, gamle Herbert“, svarede Anna og klappede hans hvide Haar, „Herren har straffet dig haardt —“

„Nej, Anna“ svarede han, „Herren har i Straffen vist mig sin store Kærlighed; jeg har kun faaet den gamle Sandhed at føle, at hver foregen Synd fører sin foretagne Straf med sig, den Straf, der passer til den Synd, den tilhører; men min Fjælsel har ogsaa laabt mig mægtig føle, at hvor Synden er bleven stor, er Naaden endnu større.“

Anna var falden i dybe Tanker. Den gamle Herberts Historie bevagede hendes varme Hjerte. Uden ret at vide, hvad hun gjorde, stynede hun Armen om hans Hals og klappede hans blege Kinder. „Jeg vil bede til Gud for dig“, sagde hun, „at din Datter en Dag maa komme til at klæppe dig, som jeg nu gør. — Hvor er din Datter, Herbert?“

Varme Taarer vadede ned i det hvide Stæg. „Mit Barn, jeg har allerede nu gjort dit unge Hjerte for svært med alle mine Sorger, og du skal bære dem ganske alene med din gamle Herbert. Hvor mit Barn lever, det tør jeg ikke sige noget Menneske — hærten for Børnens Skyld eller for deres Skyld, der har været hendes trofaste Forsælder. Men du maa heller ikke fortælle nogen denne sørgelige Historie, i det mindste ikke før den gamle Herbert hviler under Grønsåværet. Saa kan du fortælle dine dyrebare Forsælder, men ellers ikke til nogen; og din Fader kan du give min Bryllupsbible, der kan han finde de nødvendige Oplysninger.“

Dette var den gamle Herberts Historie. Han fulgte Anna hjem til Karolinegade, og hans Livs Historie var vel forvaret i det hellige Skrin: det rene Barnehjerte.

Beflængede Kar drog hen over den store Handelsstad, og Kontorpersonalet begyndte at spørge over, at den gamle Herbert i de sidste Aar saa langt yngre ud end før. Da traf et haardt Slag det store Handelshus og den lykkelige Familie deri. Hr. Kolbert havde allerede i flere Dage følt sig ilde tilpas, men var alligevel daglig paa Kontoret. Han havde ordnet sine Anliggender paa det nøjagtigste; han havde for nylig købt en smuk Villa uden for Byen til sin Hustru, og han havde lagt en Overførsel over sin Formue ved Siden af sit Testamente. Til en fjern Slægtning havde han udtalt det Væste af vilde optage ham som Deltager i Forretningen; men fjærd Slægtningen antom, var Hr. J. A. Kolbert gleden sagte ned fra sin Stol og havde ubændigt stille i den trofaste Herberts Arme. Både hans Fader og Bedstefader vare døde af Hjerteslag; han havde selv været forberedt paa hvert Øjeblik at komme til at tiltræde den sidste tunge Gang. Men for hans Hustru og hans Barn havde Døden været et haardt Slag. Han havde, saa længe han levede, altid været den, der ordnede alt for hver især; hver Nøje og Sorg havde han fjernet fra dem; de havde aldrig tændt Livets Stude, de havde kun følt hans varme Hjerte igennem alt. Hans Hustru havde fra sin tidlige Ungdom laabt sig fuldstændig lede af ham; hun havde aldrig forlæst sig selv et øjeblik, aldrig funnet fatte, hvorledes hun blot stude holde det ud i fjorten Dage uden ham — og nu stude hun herefter aldeles undvære ham! Hvor ufatteligt! Hendes Sorg var grænseløs. Anna var stærkere end Moderen, fordi hun saa langt ud over Græden.

Det dødelige Øjeblik var haaret borte. Den Slægtning, der tidligere havde været paa Kontoret, var kommen og havde overtaget Forretningen, der imidlertid fortsattes under det gamle Firma. Det havde den afdøde ogsaa ordnet.

Det var i Efteraaret. Fru Kolbert og Anna stude blive boende der Winteren over; men saa vilde Husets nye Chef hente sin Familie fra den By, hvor hans tidligere Forretning laa, og de stude have Lejligheden ovenpaa. Fru Kolberts Hoved sank bestandigt dybere, og Sorgen blev sværere og sværere for hende at bære. Hun kunde nok finde Trøst i at bede og i Biblen; men saa snart Anna traadte ind — forunderligt nok — brød Græden og den bitreste Hjertesorg atter frem. Og naar Anna klappede sin Moder, blev hende bløgere og bløgere. Træsten forsøgte hendes Sorg.

Til sidst blev det Anna selv paafaldende, at i hendes

Nærhed var Moderen altid mest nedtrykt. „Moder“, udbrød hun en Dag, „er der noget i mit Bæsen eller siger jeg noget, der gør dig ondt?“

„Nej, Anna, men din Fortid indeholder en Brodd, en spids Pæl, der faarer mig dybt.“

Anna saa forbauset paa hende. Fru Kolbert udbrød: „Jeg kan ikke bære Byrden alene mere. Af din Faders Testamente fremgaar det ogsaa tydeligt, at han ønsker, du skal bære den med mig; han paalægger mig derved at finde et Menneske, som han har sørget broderligt for — men hvordan skal jeg kunne finde ham alene?“

„Jeg forklar ikke, hvad du mener“, svarede Anna. „Saa maa jeg fortælle det tydeligere. — Anna — du er ikke — vort Barn! Jeg skal finde din Fader.“

Anna fant aldeles sammen, men Ungdomskraften fejrede snart.

„Er det sandt, Moder?“ spurgte hun stille. „Ja, min Anna, det er sandt.“

Maaløs stirrede hun længe paa Moderens bevægede Ansigt. „Moder“, begyndte hun med skælvende Stemme, „hvad — hedder min — Fader?“

„Stenberg.“

„Stenberg? — ja, Bryllupsbible — Stenberg — stod deri.“

Fru Kolbert saa ængstelig paa Anna, der vedblev: „Send Bud efter Herbert —“

Herbert kom straks. Fru Kolbert gav ham Haanden og sagde: „De har mange Gange bevisst min Mand den urofligste Hengivenhed, og min Datter en næsten faderlig Kærlighed. Anna har bedt mig om at sende Bud efter Dem, for at betro Dem en vigtig Hemmelighed og saa et godt Raad af Dem.“

„Det er nu nitten Aar siden, at min Mand kom flydende hjem fra Kontoret og sagde, at han straks maatte køre til T., fordi der var et større Handelshus ved at faltere, og han vilde dog se, om han muligens kunde faa reddet nogle af de mange Tusinder, han havde staaende i dette Hus. Han rejste, men kom tilbage side om Aftenen, langt tidligere end jeg havde ventet. Det faldt mig ikke ind, at det var ham, for han kom lørende, og han plejede ellers altid at gaa til Jobs. Han gik straks ind i Kontoret; men lidt efter kom han springende op ad Trappen og raabte glad og fornøjet ind ad Døren: „Pengene er taft, min lille Kone, men jeg har alligevel en stor Stat med hjem til dig, der vil gøre vort hjem rigt. I T. — var der høerten Penge eller noget af Penges Værdi at saa fat paa. Den stakkels Mand, der stulde mig for mine Værer, er gaaet fra Jorden, og Løgen der paa Stedet sagde, at han vilde aldrig komme sig. Hans Hustru er død for otte Dage siden, og deres eneste lille Barn — ja, kære Kone — det var den eneste værdifulde Genstand, der endnu ikke var lagt Beslag paa. Og da den trofaste Gud ikke har skantet os Børn, tog jeg dette lille Bæsen med hjem til dig.“

„Han kaldte nu ud af Døren og lidt efter stod Armen med Børnet her i Stuen.“

„Dette Barn, Herbert, blev vore Øjnes Øns og mit Hjertes Trøst. Dette Barn var Anna. Vi adopterede Børnet, hun stulde bære vort Navn. Sporene, der førte fra T. — herover, udslettedes snart. I en Storslad glemmes det let, at et Barn er blevet adopteret, og man gaar snart over til Dagens Orden; vor Børnetreds forandrede sig, vor Kontorpersonale vekslede; Bogholder Mølle vidste, at han stulde tie, og har været lige saa tavst som et forseglet Brev. Ham vilde jeg have sendt Bud efter; men Anna forlangte at vilde tale med Dem.“

„Min Mand havde nemlig i den sidste Tid Samvittighedsnaa, fordi han ikke havde erkendt sig om vort Barns Fader, og har derfor i sit Testamente udtalt en aarlig Sum for ham, hvis han endnu stulde være i Live. Men hvordan skal jeg kunne finde Børnens Fader?“

„Fru Kolbert“, svarede Herbert alvorligt, „jeg kunde have vedblevet at gaa ud og ind i dette Hus hele mit Liv, som jeg hidindtil har gjort; tro mig, jeg stulde aldrig have traadt imellem Anna og hendes Forsælder. Men da det nu gælder om at opfylde min afdøde Chæfs Vilje, tør jeg ikke tie, for jeg stulde ham megen Tak. Jeg er Kæbmand Herbert Stenberg fra T. —“

I et Nu laa Anna hulkende ved den gamle Herberts Bryst og tnsede hans blege Kinder, og gentog: „Min Fader! min Fader!“ Og han lod hende græde ud med det bankende Bryst; men da hun blev roligere, lagde han hende i Fru Kolberts Arme og sagde: „Hun tilhører Dem, Fru Kolbert, der har været hende i Moders Sted, og hun skal fremdeles være Deres Barn.“

„Hun vil blive os begge en trofast Datter, Herbert“, svarede Fru Kolbert bevæget; „hendes Hjerte er saa stort og varmt, at ingen af os vil komme tilfort.“

Ikke længe efter flyttede de ind i Villaaen uden for Byens Port. I den venstre Fløj af det statelige Hus blev der indrettet to Værelser til Herbert, for Moderen og Datteren kunde ikke undvære den mandlige Støtte. Da maatte den gamle Herbert sigge op af Kolberens med sin Bryllupsbible og sin Kanarieflugt, og Fjtsien og Kofentracet maatte han stille i det høje, lyse Vindue. Men hvad dette høje, klare Vindue er der altid Paaskels, Foraars og Solstikk — den jorbifte Ventes Solstikk i Menneskehjertene. Den blomstrende unge Vige ber med sin kære gamle Moder i den høje Fløj. Fru Kolbert er ældet og dybt højet; men hun græder ikke mere saa meget, og der er Fred i hendes Hjerte. Og Anna traqter som en Sommerflugt fra den høje Fløj til den venstre, fra den venstre til den høje, og hvor Sommerfluglene slagre, der er der Foraars.

Men hvad bestiller den gode, gamle Herbert der?

Ja, han har meget at bestille; det kan Pastor Overø bevidne, der har besøgt ham med Peter Bøhmert, den firindstyveaarige, og solede sig rigtigt i hans Lykke. Og naar han ikke arbejder og dirker, maa han saa ikke not sidde foran den store Bryllupsbible og se paa det forreste Blad, hvorpaa hans Bryllupsstift staar: „Zsrael, haab paa Herren, thi hos Herren er Naade og megen Forløsning hos ham!“ Maa han ikke not tænke over saadant et Ord, takke og juble? Maa han ikke?

Ja, hvad bestiller han da? I hele Omegnen kunne de fattige og de elendige, men især de forældreløse Børn fortælle om, hvor meget han har at bestille; for han er Kæs-

terer for rige Menneskehænder og for velsøgende Menneskehjertter. Ja, fattige, elendige og forældreløse kende ham alle — den gamle, gode Herbert.

Gennem et Slør.

(Af Ernst Overø.)

I. Hvordan hun saa tilbage paa Fortiden gennem et Slør.

Det var et Taagesør; og naar et Menneskesøje ser igennem et saadant, faar Livet et helt andet Udseende, end naar man ser paa det med et lyst, klart Blik. Naar Taagen har lagt sig over Høje og Dale, Stove og Marker — saa kunne de gerne være et Paradis: glæde os gør de ikke. Fru Klara Gelbern ser gennem et Taaresør. Hun sidder ved et Sogeleje, og Ratten er saa mørk. Snestner jage forbi Maanen; snart rustet og rider Uvejret i Vinduerne — snart er alt stille. Men naar det er stille, raaber en Stemme fra den ene Seng: „A Mor — mine Øjne! — mine Øjne!“ og fra den anden Seng kalder en: „Mor, jeg er saa varm!“ og fra den tredje: „A Mor, hvor er jeg sgu!“ — og fra den fjerde: „Hvor gøre min Hals ondt, men kom endelig ikke med Steen!“ — A Moder, min Hals!

Fire Sogefenge. Ved Siden af dem en ensom Moder og Julen staar for Døren! Er dette ikke for meget for et Moderhjerter? Men er det paa den anden Side ikke noget herligt, naar den store jordvise og den endnu større himmelste Kærlighed staar haand i haand ved de fire smaa Senge?

Klokken har slaaet tolv i Dagligtuen. Børnene sove. De kaste sig nok urolig omkring og Moderen maa hist og her trække Tæppet til Rette, men de ere dog slumrede ind.

Og nu bliver det mere og mere stille, baade uden- og indenfor. Moderen lægger den Duffetjole, hun har spjæt saa slittig paa, til Side, for Taarerne ere i Anmarsch — det hjælper ikke, de store, brændende Taarer vilde ikke lade sig indestænge længere. Fortiden drager forbi det tilslørrede Blik:

Det var en solklar Foraarsdag, da hun for 16 Aar siden drog ind paa Godset Geldernhof som Lærerinde for den yngre Datter. Enken Fru Gelbern boede den Gang Herregaarden, som hun lod bestyre af en Forvalter. Sønerne kom den ældste Søn, der havde været ube at lære Landvænnet, hjem; det var Arnold Gelbern — h e n d e s Arnold — for selv at tage sig af Godset. Det første halve Aar gik han hende tolv og ligeveltydig forbi, og hun lagde heller ikke synderlig Mærke til ham; hun betragtede ham som en Mand, hvis Datter ikke kunde naa ud over Aar og Hæfte, det eneste, han viste Interesse for. Men da saa Winterasternerne kom, og Stormen tubede og hylede, samledes de inde i Dagligtuen og læste højt for huerandre i en eller anden smuk Bog. Saa mærkede hun snart, at han vidste mere, end man stulde tro, og naar de drøftede, hvad de havde læst, hvilede hans Blik ofte alvorligt, men venligt paa hendes Ansigt, som om han vilde læse hendes Tanker.

Da saa Husets Datter havde traadt sine Børnesko, og Lærerinden stulde forlade Huset, blev hun knyttet endnu fastere til denne Familie, idet Arnold forlangte hende til sin Hustru. Da svarede hun ham, at hun var fattig paa jorbdist Gode, og at hun ikke ejede andet end et trofast, varmt Hjerte; men han svarede hende, at hun ikke maatte overvurdere Familieløbsøjet, for naar Moderen vilde overlade ham det, saa maatte han udbetale de andre Søstendes deres Arvepart; Moderen stulde ogsaa have sine aarlige Rentepenge, og Gaarden var stærkt forgaeldet. Den Gang glædede hun sig i sin inderste Sjæl over hans Aabenhed, for af Erforing vidste hun, at mangt et Vægtstøb bliver uljkteligt, naar Pengene kun synes til paa den ene Side; hun vidste desuden, at Arnold var en dygtig Landmand, og hun lovede ham og sig selv, at hun vilde gøre sig al mulig Umage for at lære at føre en Landhusboldning med Sparommelighed og Orden.

Saa blev hun Godsejerens Hustru. Den gamle Fru Gelbern flyttede med sin Datter til Kjøbstaden, og det unge Vægtpar henlevede mange Aar lykkelig paa Geldernhof. Men Arnold var en hjertensgod Mand, ofte for god, for hans Benner sit ham overtalt til meget, som hans Hustru ikke vilde godfænde, fordi det første ham bort fra Maaleet. Ofte glemte han, at Geldernhof kun var et lille Gods, og oven i Købet stærkt forgaeldet, og naar hans Hustru berørte dette, og gjorde ham opmærksom paa, at han ikke kunde leve som de rige, flotte Godsbesiddere, men maatte være sparsommelig med Champagne og Dyrskuerne, og at det gamle Seletøj godt kunde holde nogle Aar endnu, lo han blot og sagde: „Det er Ting, du ikke forstaaer sig paa, lille Klara.“ Undertiden mærkede hun alligevel, at han lagde sig hendes Raad paa Sinde. Saa kunde der i lang Tid herse Sparommelighed og Flid paa Geldernhof; men saa snart de gamle Benner sit fat i ham igen, vare alle de gode Raad og Forfatters vejret hen for alle Vind. Naar saa Renterne vare forfaldne, blev Godsejeren som oftest gnaven og laggede over, at Stamtogbet var alt for svært belæst, og at Sogeten, som i Forvejen havde et smukt og guldbræt Gods i Nærheden, gerne kunde eftergive ham, det han stulde have.

Sogeten og Arnold vare i det hele taget alt for grundforskellige Karakterer til at kunne harmonere. Arnold havde Interesse for alt det nye, vilde gerne omgaaes Egnens Folk, hlydede de saatalde Fremstridsfolk saavel paa det landøkonomiske som paa det politiske og kirkelige Omraade, hønt han alligevel undgik alt, hvad der hed Omskyrtning eller at vende Kirken ryggen. Sogeten var derimod et stille Menneske, der hang ved det gamle; hver Søndag lærte han til Kirke og indtog sin vante Plads i Gudsstue, ellers brød han sig ikke om at komme ud.

Arnold kaldte ham en Hjemmesidder, en forrustet og stimmel Bonde, der ikke havde fulgt med Tiden.

Arnold var ellers en dygtig og omfjtsfuld Landmand. Det maatte selv Sogeten tilstaa, at Gaarden var bleven betydlig forbedret, siden den var kommen i Hænderne paa den unge Mand. Fru Gelbern søgte ved Sparommelighed og Flid at genvinde, hvad hendes Mand fatte til, naar han var ude. Hun vilde helst blive hjemme, og Arnold gif ofte fortædelig hjemmefra, naar hun ikke vilde med.

Det ene Aar svandt efter det andet. Den gamle Fru Gelbern døde, efter at hendes yngre Datter var bleven gift med en velhavende Landmand. Paa Geldernhof saa det helt hggeligt og hjemligt ud. Tre smaa Børn tumlede sig udenfor i det klare Solstikk, det fjerde laa i Buggen. De tre var Smaaapiger, og den fjerde en Dreng, der stulde arve det gamle Navn og det gamle Familieløds. Hebdvig, den ældste, var Faderens Yndling; han tog hende med sig i Markten, han lærte hende at ride og køre, og naar det blev mørkt, kunde han ofte lege længe med hende. Moderen saa med Sorg, hvor han fortælede hende. Mens nu de tre Børn en Dag, som sædvanligt, legede i Haven, saa Hebdvig sin Fader komme fra Markten; hun løb ham i Møde, hoppede og sprang. Men denne Gang brød han sig ikke det mindste om Børnet. Hun saa forbauset paa ham og spurgte: „Er du vred, Fader? Hvad er du vred for?“ Men i Stedet for at svare stulde han sig ind. Fru Gelbern blev forstrækket, da hun saa hans forstyrrede Ansigt. „Hvad fejler dig, Arnold?“ spurgte hun angst.

„Hvad jeg fejler? jeg er gaaet i Rantion — en Rantion paa 25,000 Kroner — for Hr. v. Nath. Det var kun et Pennestøg. Jeg troede, at det var velhavende Folk. Nu har Sturken indfille sine Betalinger og væltet mig i Fadet.“

„Og det har du gjort, Arnold!“

Han fatte sig ved Bordet, stulde Hovedet paa Haenderne og svarede ikke.

„Kunde du ikke optage de Penge paa Gaarden?“

„Godset er allerede belæst med en Gæld paa 80,000 Kr. Hvem vil sætte flere Penge i det?“

„Mon ikke din Svoger vil gøre det!“

„Bliv mig fra Halsen med min Svoger, Klara. Det manglede blot, at jeg stulde have ham at takke for min Redning, saa han herefter kunde tage mig med paa Slæbetoug og trække mig ind i hans Hylkeri.“

Arnold sad henfunken i dybe Tanker. Pludselig sprang han op, lod Rudehesten sadle og sprangte af Sted. Han talte ikke om, hvor han var, og det var paa Aftenen kom han tilbage og sagde: „Jeg har opdrevet Pengene.“ Men hans Stemme løb hul og fortorvlet.

„Hvem har laant dig Pengene?“ spurgte hun forfagligt.

„En Bankier i Byen er berebt til at kaffe Pengene paa Geldernhof, som sidste Hypothek mod høje Renter.“

„Men hvor vil du saa alle de Renter fra, kære Arnold?“

„I Aar vil jeg sandsynligvis faa en god Høst og — kommer Tid, kommer Raad.“

Alt, det var en slem Tid, der nu begyndte, og slemme Raad kom med den slemme Tid. Han havde faaet Pengene hos en Agerkarl, der tog syv Procent, og som holdt ham Kniven paa Struben for at kunne stære til, naar det påsede ham. Arnold haabede paa Høsten. Uroen, Angsten, Omsorgen for hans Familie drev ham stadig ud af Huset. Han begyndte at drifte for at faa Mod til at modstaa Livets Genvordigheder. Hans trofaste Hustru omgav ham med al tænkelig Kærlighed, og truglede ham om at blive hjemme — men han maatte ud. Naar han da kom hjem, opstedet af Vin, og ofte sig selv ikke mægtig, gjorde han hende Betsjælsel, fordi hun slet ikke havde bragt noget med, og været saa fattig, at nu maatte de helt gaa til Grunde. Det var bitre Ord, der kofiede hende mange varme Taarer. Men den andede han ikke mere; og alligevel var han en godmodig Mand, og naar det af og til stormede ind paa ham, fatte han sig ned, holdt Haanden for Ansigtet og græd bitterlig. Paa saadanne Dage hvilede alt paa hende, saa maatte hun endog gaa ud paa Markten og se efter Høstene, mens han git sine egne Veje. Og disse vare Afsveje, der førte ham lige ind i Jordværelsen.

For anden Gang stulde han betale Kreditorerne de aarlige Renter. Han kom hjem og fortalte, at han havde solgt to Heste. „Men Arnold“, udbrød hun bestyrtet, „du kan da umuligt undvære dine Heste.“

„Der er not meget andet, jeg herefter maa undvære“, svarede han modfalden. Da tafede hun sig til hans Bryst, og han holdt hende saa fast, som vilde han aldrig slippe hende, og de græd sammen. Den næste Morgen stod han tidligt op. Hun saa bethymret paa ham, da han kom rejseklædt ind til hende.

„Hvor vil du hen?“ spurgte hun.

„Jeg bliver nødsaget til at foretage en længere Rejse for at opdrøbe Penge.“ svarede han.

„Men hvorhen?“ spurgte hun beklemt.

„Jeg kan ikke sige dig det endnu, men jeg haaber, at vi ses snart igen.“

Saa git han hen til Børnene, de laa endnu i Sengen, tnsede dem; Hebdvig holdt han længe fast omslynget, han kunde næppe læsive sig fra Børnet. Hebdvig, der endnu sov halvt indeni, tog ham om Halsen og klappede ham: „Fader — søde Fader!“

Da vendte han sig hurtigt bort. Hans Hustru omsfavnede ham og bad: „Sig mig, Arnold, hvor du rejser hen?“

„Snart — snart skal du saa det at vide, min Klara!“ Saa ilede han bort. Hvorhen? tænkte hun, da hun saa efter ham.

Dage kom og git. Ikke en Gang et Brev kom der fra hendes Arnold. Derimod kom der en Jøde, der forlangte sine Renter.

Hvad stulde den stakkels Kone gøre? Hver Dag — hver Time saa hun ud efter sin Mand. Endelig! da der var gaaet en Uge, kom der et Brev fra ham. Men hviffet Brev! hver en Drøm om Lykke og jordist Glæde var med et Slag knust.

(Fortsættes.)